

Antropo

Sonja Lepola

Antropo

© 2022 Sonja Lepola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6299-8

Antropo

Sonja Lepola

Lorelle, jota ilman tämä kirja ei olisi olemassa.

Esinäytös: 1. koitos

”Rauhoitu, Eini. Olet uskomaton!” Eero tuhahti. ”Ei sinun kanssasi voi edes puhua, kun olet tuollainen. Luulen, että antropokin käyttäytyisi loogisemmin! Soita minulle sitten, kun olet rauhoittunut.”

Sillä hetkellä minä kai viimein tajusin, ettei paluuta enää ollut. Hän oli juuri verrannut minua niihin!

”Itse olet uskomaton!!” viskasin kännykän vihaisena sängylle.

Minulta kesti hetki tajuta, etten ollut suutuspäissäni edes lopettanut puhelua. Päätin kuitenkin, ettei se haitannut. Hänhän oli juuri verrannut minua antropoon, joten minulla oli kaikki syyt olla vihainen! Eero ei tarvinnut minua, joten hän pärjäisi varmasti aivan hyvin siinäkin ilman apuani. Minä en välittänyt ollenkaan, tai niin minä ainakin itselleni uskottelin.

Taistelin hetken kyyneleitäni vastaan, ja kävin sitten poimimassa kännykkäni takaisin. Eero tosiaan oli osannut itse lopettaa puhelun. Annoin kännykän pudota uudelleen sängylle, ja tällä kertaa kaaduin sen viereen. En voinut mitään kyineilleni, ja suustani pääsi varsin ruma nyyhkäys.

Lattialla torkkunut Viky nosti kummastuneena päätään. Hetken minua tuijotettuaan se kiipesi viimein sängylle, ja käpertyi varovasti viereeni. Sen pää nojasi raskaasti reittäni vasten, ja sain siitä hieman lohtua.

Minun oli vaikea uskoa, että se todella oli nyt kaikki ohi. Me olimme olleet yhdessä jo kaksi vuotta, ja olin kuvitellut, että menisimme viikonloppuna tapaamaan Eeron porukoita. Olin innoissani jo pakannut kaiken valmiiksi, koska olin odottanut sitä niin kovasti. Värjäsin jopa hiukseni sitä varten, ne olivat nyt kauniin punertavat. Vilkaisin opiskelija-asuntoni nurkassa lojuvaa kassia, mutta en pystynyt edes kuvittelemaan

purkavani sitä takaisin kaappeihin. Sen piti olla alku meidän yhteiselle kesälomалlemme, ja nyt joutuisinkin viettämään sen yksin.

Tavallaan jopa toivoin, että minulla olisi ollut yhä töitä tai koulua. Ammattikorkea oli kesätauolla, ja osa-aikaisesta myyjäntyöstänikin olin pyytänyt vapaata. Kumpikin olisi antanut minulle muuta ajateltavaa, mutta kesälomani oli alkanut eilen. Minulla ei nyt siis ollut mitään muuta kuin aikaa märehitiä murheitani.

En ollut aivan varma, kuinka pitkään sen jälkeen vain lojuin sängylläni. Kuulin kämppikseni käyvän keittiössä ja toivoin, että olisin tajunnut säästää osan eilen ostamastani jäätelöstä sen sijaan, että ahneuksissani olin jo syönyt sen kaiken. Kyyneleeni kuivuivat, ja aloin miettiä, että jossakin vaiheessa minun olisi pakko nousta taas ylös.

Kun lopulta tein niin, katseeni osui taas valmiiksi pakattuun laukkuun. Jo ajatus sen purkamisesta sai silmäni taas polttelemaan. Niinpä hetken mielijohteesta päätin, että en siis vain purkaisi sitä. Osaisin minä lähteä kesälomareissuun yksinkin!

Valitettavasti alkuperäinen suunnitelma oli ollut majoittua Eeron vanhempien luokse, ja käyttää sitä tukikohtana lähialueen reissaamiseen. Onneksi minulla oli omatkin vanhemmat. Hieraisin suurimmat rähmät silmistäni, ja soitin samalla äidille. Häneltä kesti melko kauan vastata, ja ehdin odottaessani jo hieman hioa suunnitelmaani. Espoon sijasta pääsisinkin lähemmään vain Heinolaan, mutta juuri sillä hetkellä mikä tahansa voitti Lahteen jäämisen.

”No mitä kuuluu?” äiti viimein vastasi.

”Hei äiti”, jätin vastaamatta kysymykseen. Jos hän kuulikin itkun äänestäni, hän ei sanonut siitä mitään. ”Voisinko minä tulla sinne käymään? Ihan vaan vaikka viikoksi.”

”Rikulle on tulossa huomenna jotain kavereita kylään, mutta totta kai sinä saat aina tulla kotiin, kyllä sinulle joku paikka löytyy. Koska ajattelit olla tulossa?”

”Nyt heti”, päätin, ennen kuin ehtisin muuttaa mieleni.

”Ai”, äiti yllättyi sitä hieman. ”Tervetuloa”, hän kuitenkin vain totesi. ”Pääsen töistä vasta viideltä, mutta Riku ja Topi ovat luultavasti jo kotona.”

”Ok. Minulta menee noin tunti ajaa sinne.”

Lopetin puhelun, ja tällä kertaa en enää heittänyt kännykkääni, vaan jäin vain tuijottamaan sen ruutua. Koirani Viky ja Eeron perheen koira Mosh katselivat minua siitä takaisin. Ne olivat molemmat mudeja, ja yksi monista syistä, miksi olin Eeroon alun perin ihastunut. Huokaisin surullisesti, ja uhrasin hetken vaihtamalla taustakuvaksi pelkän Vikyn, ennen kuin lopulta nousin ylös sängyltä.

Viky pompahti salamana ylös paikaltaan ja oli ovella valmiina jo ennen minua. Kurjasta olostani huolimatta suupielteni nyki, kun katselin sen tepsuttavan innosta paikoillaan. Pudistin päätäni, ja kävin vessassa tarkistamassa, miltä kasvojeni näyttivät itkemisen jälkeen. Vietin hetken korjailemalla pahimmat jäljet, ja sitten olin valmis lähtemään.

Otin mukaan käsilaukkuni, nappasin Vikylle hihnan, ja punnersin sen jälkeen kassin olkapäälleni. Einin oma, yksityinen roadtrip saattoi alkaa! Vaikka kesälomani alku olikin surkea, voisin yhä tehdä siitä ikimuistoisen, kunhan en vain jäisi yksin kämppääni mököttämään.

Yritin koko ajomatkan keskittyä vain tiehen edessäni. Olin sen verran kokematon kuski, että oikeastaan sitä ei tarvinnut edes yrittää, sillä ajaminen todella vei kaiken keskittymiseni. Kun etsin äidin kerrostalon edestä parkkipaikkaa, pystyin jo hymyilemään normaalisti.

Äiti oli sanonut veljieni olevan kotona, ja odotin jo tapaa-vani heidät. Siitä oli jo useampi kuukausi, kun olin nähnyt heidät viimeksi. Jotenkin olin vain ollut niin kiireinen koulun

ja työn kanssa, etten ollut tullut ajaneeksi sinne asti heitä nähdäkseni.

Rappukäytävässä kuulin heidät oven läpi jo ennen kuin sain ulko-oven auki:

”Väistän sen!! EI!!!”

Kolistelimme Vikyn kanssa eteiseen, ja pudotin kassini lattialle. Sitten päästin koiran irti, ja se katosi olohuoneen suuntaan kuin karvainen ohjus. Oletin, että pojat olivat siellä, ja lähdin sen perään.

”Hei”, huikkasin tervehdykseksi. Samalla tajusin, että yksi Topin kavereista oli jo paikalla. Hän oli suunnilleen Topin ikäinen poika, joka istui Rikun vieressä sohvalla. Veljilläni olisi pitänyt olla miltei viisitoista vuotta ikäeroa, mutta juuri sillä hetkellä sitä oli vaikea havaita. Kohta kuusivuotiaan Rikun erotti vanhemmista pojista käytännössä vain pituudesta. Kaikilla kolmella oli käsissään ohjain, ja televisiossa pyöri Mario Kart.

Riku oli oikeastaan jo hävinnyt sen kisan, sillä hän joutui käyttämään molempia käsiään puolustautuakseen Vikyä vastaan. Myös Topin huomio herpaantui, kun hän kääntyi tervehtimään minua.

”Äiti soitti ja sanoi, että olit tulossa, mutta me ehdimme jo aloitella ilman sinua. Tuossa on sinun kapulasi”, hän nyökkäsi pöydällä lojuvaa ohjainta kohti.

”Enköhän minä pärjää”, en olisi halunnut pelata. ”Jos katson vain tämän erän.”

”Älä nyt, voimme aloittaa uuden vaikka heti”, vieras poika sanoi.

Hän antoi oman kapulansa pudota, mutta hänen ruudullaan auto jatkoi yhä matkaansa. Ruutulippu oli hänen kohdallaan jo heilahtanut, ja Topi ajoi maaliin pian hänen jäljessään.

”Äsh, Mika voitti taas!” Riku huokaisi pettyneenä. ”Eini, sinun täytyy myös pelata, en jaksa hävitä koko ajan!”

”Mikä saa sinut kuvittelemaan, että voittaisit minua vastaan?” teeskentelin järkyttynyttä.

”Koska sinä olet Eini.”

Hän sanoi sen niin kuin se olisi ollut itsestäänselvyys. Mulkaisin häntä, ja kumarruin sitten tarttumaan vapaaseen kapulaan. Pelasimme suurimman osan päivästä ja masentavaa kyllä, Riku oli oikeassa. Minä olin varsin huono siinä ja hävisin usein. Topista tuli lopulta niin itsevarma, että hän uskaltautui jopa lyömään vetoa asiasta:

”Se, joka häviää seuraavan kierroksen, käy huomenna hakemassa muille pizzat!”

”Joo!” Riku innostui heti.

”Hyvä on”, Mikakin naurahti.

”Pelkäätkö sinä?” Riku kääntyi hännäämään minua, kun en heti vastannut. Vastaukseksi päädyin porröttämään hänen päätänsä hieman kovakouraisesti:

”En tietenkään! Kyllä minä teidät pesen!”

Ne olivat kuitenkin vain pizzat. Minä olin säästänyt lomaa-ni varten jo useamman kuukauden, joten kyllä minulla niihin oli varaa.

”Asiaa”, Topi nauroi. ”Voin jo miltei maistaa omani! Minä tahdon kinkkua ja pepperonia.”

”Yritä nyt edes voittaa ensin”, Mika varoitti.

”Tuosta hyvästä lyön sinut laudalta juuri ennen maalia”, Topi uhkasi takaisin.

Kaikkien suunnattomaksi riemuksi juuri niin hän päätyi myös tekemään. Olin viimeisenä viimeisellä kierroksella, kun Topin lähettämä sininen kuori osui Mikan autoon ja paiskasi hänet radalta. Mika oli jo kirimässä takaisin huipulle, kun Topi ajoi oman autonsa maaliin ja kääntyi salamana roikkumaan Mikan ohjaimessa. Riku nauroi niin paljon, että oli vähällä pudota kisasta hänkin, ja poikien nahistellessa minä onnistuin niukin naukin pelastautumaan viimeiseltä sijalta toiseksi.

”Oikeastaan tuo oli kaksoistappio”, Topi kuitenkin mieltävaltaisesti julisti. ”Huomenna käytte siis molemmat hakemassa meille pizzaa.”

”Sinä fuskasit, joten sietäisit itse hakea pizzasi”, Mika protestoi.

”Myönnytyksenä huonolle häviäjälle kelpuutan tämän kerran pelkän pakastepizzan.”

”Voin kyllä käydä kaupassa yksinkin”, yritin estää tappe-
lun. ”Minähän sen oikeasti hävisin.”

”Ei, kyllä minä tulen mukaan”, Mika lupasi, vaikka näytti-
kin yhä ärtyneeltä.

Sen takia me olimme seuraavana päivänä kahdestaan kaupassa, vaikka emme oikeastaan edes tunteneet toisiamme. Eikä kukaan meistä olisi etukäteen osannut kuvitella, mitä siitä seuraisi.

2. koitos

Halogeenilamppu räsähti rikki. Säikähdin ääntä, ja tajusin vasta sitten lattialle satavat sirpaleet. Vieressäni seisonut Mika käännähti ääntä kohti, ja hetkeksi jäimme molemmat vain tuijottamaan. Sirpaleiden alle jäi ihmisiä, mutta kukaan ei tuntunut välittävän. Jossain kauempana nainen kirkui, ja ihmisiä juoksi joka suuntaan.

Niin kaukaa saatoin vain kuvitella sen, mutta olin erottavinani häivähdyksen jostakin harmahtavasta hyllyjen lomasta. Yhtä kaikki olin äkkiä varma. Jokin liikkui siellä. Jokin, joka ei ollut ihminen.

Se oli vielä melko kaukana, mutta lähempänä olleiden ihmisten kasvoilta kuvastui pakokauhu, kun he juoksivat pois-päin. Minun ei tarvinnut nähdä sen enempää tajutakseni, mikä siellä oli. Olin nimittäin nähnyt sen jo aikaisemmin, uutisissa. Olin myös kuvitellut sen tilanteen sattuvan omalle kohdalleni jo noin miljoona kertaa, mutten silti koskaan uskonut sen todella tapahtuvan.

Onneksi Mika seisoj vieressäni.

”Eini! Tule nyt jo!” hän huusi.

Minulla oli yhä pakastepitsa kädessäni. Emme edes olisi olleet siellä, ellei veljeni olisi vaatinut pizzaa. Tänään hän jäisi kuitenkin ilman. Se nimittäin putosi takaisin pakastealtaaseen, kun Mika tarttui ranteeseeni. Älähdin säikähdyksestä, mutta hän ei välittänyt.

Hän puristi kättäni niin kovaa, että se sattui, ja veti minua perässään. Horjahdin liikkeelle, ja seuraavassa hetkessä me jo juoksimme. Ohitimme ensin kylmältaat ja sitten kuiva-aineet, ennen kuin syöksyimme läpi henkilökunnan ovista.

Törmäsimme sisään jonkinlaiseen välivarastoon, ja missään ei näkynyt enää ketään. Mika ei vielääkään hidastanut

vauhtiaan, tai edes hellittänyt otettaan. Minä en valittanut, vaikka hän juoksikin lenkkareissaan paljon nopeammin, kuin minä korollisissa sandaaleissani, ja minun oli vaikea pysyä pystyssä hänen perässään. Yritin yhä sisäistää äskeistä. Oli vaikea uskoa, että olin todella nähnyt antropon. Se tuntui epätodelliselta. Itse asiassa olin jo alkanut epäillä havaintoani. Enhän minä ollut oikeasti edes nähnyt, mitä me juoksimme karkuun.

Ellei Mika olisi kiskonut minua perässään, olisin luultavasti vieläkin ollut pakastealtaalla. Kompuroin pysyäkseni hänen perässään, ja lopulta kylkeeni pisti niin, että olisin halunnut vain lysähtää kaksin kerroin. Pelkäsin koko ajan muljauttavani nilkkani, mutta yritin silti jatkaa sitkeästi eteenpäin.

Samassa kuului toinen voimakas pamaus, ja valot sammuiivat. Varastosta tuli miltei pilkkopimeä. Mikankin oli viimein pakko hidastaa vauhtiaan, mutta hän ei vielääkään päästänyt irti ranteestani. Ehdimme nähdä oven varaston toisella puolella, ennen kuin valot sammuiivat, ja suunnistimme sokkoina sitä kohti. Jouduin haparoimaan eteenpäin yhdellä kädellä, mutta sain Mikan otteesta hieman rohkeutta. Ainakaan en ollut yksin.

Ovi osoittautui onneksi helpoksi avata sisäpuolelta, ja pimeyden jälkeen päivänvalo tuntui sokaisevalta. Räpyttelin kyyneleitä silmistäni. En ollut varma, itkinkö kivusta vai pelosta, mutta luultavimmin hieman molemmista. Mika päästi viimein irti ranteestani, ja minä hieroin sitä vaivihkaa.

Olin niin keskittynyt itseeni, että minulta kesti hetki tajuta, että olimme saapuneet roskakatokseen, joka oli ympäröity korkealla verkkoaidalla. Mika kiersi jo aitausta, kun vedin oven kiinni takanani. Seurasin hänen perässään.

Aitauksessa oli portti, mutta tällä kertaa se oli lukossa.

”Helvetti!” Mika kiroi, ja ryskytti porttia. Emme kuitenkaan saaneet sitä auki.

”Mitä nyt tehdään?”

Kumpikaan meistä ei halunnut mennä takaisin sisään, joten vaihtoehtoja ei jäänyt montaa:

”Kiivetään yli.”

Olisin halunnut väittää vastaan. Sanoa, etten pystynyt siihen. Pysyttelin kuitenkin hiljaa. Hän kiipesi lähimmän roskalavan päälle, ponnisti siitä vauhtia, ja hyppäsi kiinni aitaan. Minun ei auttanut kuin seurata perässä. Tönäisin olkapäällä roikkuneen käsilaukun selkäpuolelleni, pois tieltä. Sitten otin vauhtia, iskeydyin aitaan vasten, ja tungin epätoivoisella vimalla sormeni verkon silmuihin.

Sinä aamuna olin valinnut päälleni sandaalien lisäksi lyhyet shortsit ja tunikan. Ne olivat hyvä asu kauppareissulle, mutta kiipeilyyn ne eivät sopineet. Jalkani tuntuivat aivan liian suurilta ja kömpelöiltä, eivätkä ne mahtuneet verkon koloihin. Siitä huolimatta minä kiipesin, kunnes tunikan helma jäi johonkin kiinni.

Kuulin risahduksen, kun kangas nykäisi minua takaisin päin. Repäisin sen voimalla irti, ja se repeytyi lisää. Kaikesta huolimatta minun teki äkkiä mieli itkeä juuri paitani takia. Minä pidin siitä tunikasta, ja nyt se oli pilalla.

Epäilin kuitenkin, ettei Mika ehkä välittänyt siitä. Häntä saattoi kiinnostaa enemmän, että en edennyt kovin nopeasti. Olisin halunnut potkia sandaalini pois, mutta tiesin tarvitsevani ne vielä toisella puolella. Osan ajasta roikuin vain käsieni varassa. Siitä huolimatta minä kiipesin.

Mika oli tietenkin jo toisella puolella, häneltä ei mennyt siihen kauaa. Näin hänen vilkuilevan ympärilleen ja tiesin, mitä hän haki katseellaan.

Rimpuilin itseni aidan päälle, ja pudotin käsilaukkuni edeltä maahan. Sen jälkeen jouduin kääntämään Mikalle selkäni hivuttautuakseni alaspäin. Tunikani jäi jälleen kiinni, ja tällä kertaa en päässyt irti. Jouduin lopulta riisumaan sen päästäkseni vapaaksi, ja siihen tuhlautui vielä lisää aikaa.

Se oli jo itsessään nöyryyttävää, mutta minulla oli vieläpä päälläni juuri ne mukavat, beiget rintsikat, joita en olisi halunnut kenenkään näkevän. Pudottautuessani alas kuvittelin jo, mitä tekisin, jos Mika ei olisi enää ollut siinä. Pieni osa minusta taisi jopa toivoa, ettei hän olisi enää paikalla. Ainakin se olisi säästänyt minut nöyryytykseltä.

Taistelllessani aidalla tukkani oli päässyt valahtamaan silmilleni. Pyyhkäisin muutaman suortuvan pois, jotta näkisin eteeni. Käsilaukussa olisi luultavasti ollut jossain hiuslenkki, mutta minulla ei ollut aikaa jäädä kaivelemaan sitä.

Sen sijaan käännyn repimään tunikaani irti aidasta. Valitettavasti se ei hievahtanutkaan. Epätoivon voimalla roikuin jo ilmassa sen varassa, mutta tuloksetta. Ikuisuudelta tuntuneen hetken jälkeen, Mika astui viereeni, ja nykäisi myös kankaasta. Kuulin sen repeytyvän taas, ja se irtosi viimein. Pala tunikaa jäi aitaan roikkumaan, mutta olin saanut ainakin suurimman osan paitaani takaisin. En vain ehtinyt pistää sitä päälleni, kun Mika jo tarttui taas ranteeseeni.

”Laukkuni!” parahdin, ennen kuin näin tutun hihnan hänen olkapäällään. Hän ei vaivautunut edes vastaamaan, ja me juoksimme jälleen. Painoin vapaalla kädelläni rikkiäistä tunikaa rintaani vasten, ja toivoin, että se peittäisi edes osan. Parkkipaikalla oli muitakin, ja tunsin itseni vilauttelijaksi kiirehtiessäni sen poikki. Kenelläkään ei kuitenkaan ollut aikaa jäädä tuijottamaan minua. Sana antroposta oli levinnyt, ja kaikki juoksivat poispäin Citymarketista.

Olimme jo miltei autolla, mutta autonavain oli tietenkin myös käsilaukussa. Olin pudottanut sen laukun pohjalle sen enempää ajattelematta. Nyt en meinannut enää löytää sitä. Paketit kosteuspyyhkeitä ja kuulakärkikynä putosivat maahan, kun pengoin paniikissa kassiani. Mika poimi ne ylös. Hän näytti valmiilta pinkaisemaan koska tahansa uudestaan juoksuun, mutta pysytteli silti levottomana paikoillaan.

Lukituksen piippaus sai hänet nykäisemään kahvasta jo ennen kuin minä sain avaimen ulos kassista. Hän syöksyi takapenkille, luultavasti vain koska se oli lähimpänä. Heti päästyäni sisään minä lukitsin ovet uudelleen. Vasta sen jälkeen uskalsin ensimmäisen kerran vetää hieman henkeä. Jalat olivat kuin tulessa, mutta en aikonut vielä tarkistaa niiden kuntoa. Ensin piti päästä pois sieltä. Painoin kaasua ehkä hieman liian lujaa, kun lähdimme liikkeelle.

Aloin täristä vasta, kun kurvasimme pois kaupan pihasta. Kun minulla viimein oli hetki aikaa ajatella, tajusin kuitenkin heti, ettei se ollut vielä ohi.

”Topi on vielä kotona Rikun kanssa”, sanoin ääneen.

Minun oli mentävä hakemaan heidät, nyt kun vielä ehdin. Se Citymarket oli äidin lähikauppa. Sinne ei ollut pitkä matka, eikä mikään taannut antropon pysyttelevän paikoillaan. Näin takapeilistä, kuinka Mika tyytyi vain nyökkäämään. Hän oli jo kaivanut puhelimensa esiin, ja soitti jonnekin. Sitten joku vastasi hänen puheluunsa, ja hänen keskittymisensä siirtyi sinne.

Minulla ei ollut aavistustakaan, kenelle hän soitti. Seurasin vain hänen esimerkkiään. Käsieni vapina teki puhelimen kaivamisesta haastavaa, mutta lopulta sain sen hivutettua esiin. Minun ei tietenkään olisi pitänyt tehdä sitä ajaessani, mutta se oli hätätilanne. Helpotuksekseni Topi vastasi nopeasti:

”Haloo?”

”Törmäsimme yhteen Cittarissa!” minä henkäisin. ”Olemme matkalla sinne! Yritän soittaa seuraavaksi äidille, joten soita sinä isälle, ja *pysy sisällä!*”

”Onko tämä vitsi?”

”Topi!!”

Tiesin, että hän ymmärtäisi pian, vaikka ensin hän selvästi häkeltyikin ilmoituksestani. Niistä puhuttiin jatkuvasti televisiossa ja verkkosivuilla, joten niiden olemassaoloa oli miltei mahdoton unohtaa edes hetkeksi.

Ihmiset olivat jonkun neronleimauksesta päätyneet nimeämään ne antropomorfeiksi. Keskusteluissa nimi oli nopeasti muuttunut antropoiksi, mutta usein niistä käytettiin myös vain nimitystä ”ne”. Kukaan ei silti ollut varma, mitä ne oikeasti olivat.

Myös me olimme joskus miettineet, mitä tekisimme, jos törmäisimme niihin. Silloin se oli tuntunut enemmän vain ajatusleikiltä kuin todelliselta.

Jokin niiden luonnottomalla tavalla venyneissä kasvoissa toi minulle mieleen lähinnä Roosa-tätini siamilaiset kissat. Kissat näyttivät hieman karmivilta pitkine, luisine raajoineen, ja antropoiden hoikan kulmikkaassa olemuksessa oli mielestäni jotain samaa. Suurin osa kuvista oli kuitenkin napattu kesken liikkeen, ja yleensä ne olivat hieman epäselviä. Kuvajilla oli usein vaikeuksia pitää kättään vakaana antropoon törmätessään.

Topilta kesti ehkä jopa muutama sekunti toipua kuulemastaan.

”Oikeastiko? Ok. Ole varovainen”, hän sitten kuittasi.

Suljin puhelun, ja valitsin äidin numeron. Tuin puhelimen olkapäästäni vasten niin, että pystyin samalla vaihtamaan vaihteita. En välittänyt vähääkään, vaikka saisin siitä kaikkien aikojen sakot. Tällä kertaa jouduin kuitenkin odottamaan kauemmin, ennen kuin puhelimeen vastattiin. Mika puhui takapenkillä edelleen omaa puheluaan. Tai ehkä se oli jo eri puhelu.

”No mitä?” Äidillä oli yleensä tapana mennä suoraan asiaan.

”Ne ovat täällä”, seurasin esimerkkiä, enkä pystynyt pitämään paniikkia poissa äänestäni.

”Oletko kunnossa?”

”Luulisin, että me kaikki olemme. Olen menossa kotiin hakemaan Rikun ja Topin.”

”Sinä tiedät, mitä tehdä. Olen tulossa.”

Niitä ei oltu nähty kuin
suurkaupungeissa. Niiden kohtaaminen
oli erittäin vaarallista, mutta
onneksi harvinaista. Niiden
olemassaolon saattoi miltei unohtaa.

Parikymppisen Einin kesäloma
alkoi myrskyisästi erolla
poikaystävästä. Sydänsurut
osoittautuivat kuitenkin pieneksi
murheeksi, kun hän törmäsi yhteen
niistä Heinolassa.

Kesäinen kauppareissu muuttui
painajaismaiseksi pakomatkaksi,
jonka päämääräksi tuli
selviytyminen.

*Antropo on dystooppista scifi-kaubua,
joka on suunnattu nuorille
aikuisille.*

